

בעד סרט הפעולה הלווי הטוב ביותר

צביקה פיק

A stylized illustration of a person's face, looking upwards. Above the face is a large, dark, textured shape, possibly representing a thought or emotion. The face has large, dark eyes and a small, open mouth. The background is white with some faint, curved lines.

אם זה נכון שמדריכים אחרים
תומכים את אנשי הברבטקה
בשם שומר בעיתון אחד, והם
מדריכים שוראלינס מובילים
ידרן במתקנה בתיאור אחד
בכתב בעיתון. שני או של
סוציאליזם דומה לו שפסל
אחד חרואי לשקול בבוזת
עצות של מלי מיינד בנסיונות
כלומה האם זה יותר
ספוטני שבמקום שמדריכים
ידינו כאן בלבנון ומדריכים
ידינו שם באיראן האם כל זה
הוא ופוטן שחוראדינס
בבא ופוטן בבא? האם מלי
שוראלינס תומך את אנשי
משל של חיל הבית?

התרגנות רבה נגרמה השבוע בלשכת הדברים הראשיים, כאשר הגיעה הכושרה על כותנו של האסיפיר, יואנוס אולוסו השני לבקר בחדר הכנסת המרכזי של רומא. והתקדבה שול הפנים הראשונה בשנת 1500 שנות קיום מוסד האסיפיר, שחשכס הקדושה והעושרה מחוה שכוותא נתקבלה מתפתחה בדרשיליים, והראשוני לציין הגיב עליה באיפוס מחוה שכוותא לא מספיק זמן הצרות על חוקים נגד הגזענות שעשויים הכל עליו נהגיו חוה, שלא יכול לשבת בשקט במקום אחד ומכרח לטייל לכל מיני מקומות ששום אסיפיר לא יבקר בהם קודם?

האפשרות שאחד הרבנים הראשיים יעשה מחוות נגד וייכנס לאחד מבתיה הכנסת הפרוימים או הקונסרבטיבים נתקבלה כצחוק פרוץ במסדרונות הכל שלמה ביהיה.

שיר מספר 3:

שִׁיר מִסֵּפֶר א':

בגני גיטרה
רוח שרה
במיתרי חומה עצבת
בגני גיטרה
רוחי נשברה
למה כבר אינה אוהבת

למה כבר איננו אוהבת?

שיר מספר 2:

שיר בלליקה
 איך אני מונגעגט
 לצלילי הבלליקה
 איך נוגעת לא נוגעת
 שובי חנה קקמיקה.
 באוויי ריחות ציפורן
 קינמון בשערך
 בחורים יש על הגורן
 בלליקה תני קולך!

כמו בן ארבעה במיוחד את חמיצונים
לקטרוס נוחה. תורת הצירוף
ומקומנו בלשבות.

במנוחה עם מלח, געמלט בחימה הניב חרב הארעני וראש אבות בתי חזן בעילי חרב
 שאר יעקב חזון על בולענת של ארעני חניש וזמר בן אין כל סעול בן שחביר
 זומר בחילתו, בירד שלא שעאני ארעני מוושל בן אשה לילעלעס דאמננט בן
 ארעני אפעה ולשאת ברכה במוסח, בירד שלא שעאני שיממאן או בירד שלא שעאני
 קורדיחיל בתשובה לאחת חשאלות ארעני חרן בן, בירד שלא שעאני מדווח בן
 חחולס בחשון.

אמרתו של מללל בקום ראש הממשלה
שם חתן יצחק שמיר. התנתה ערשה
לעצמה תיאקורי, ועשתה בערבת דרייתא
אין אדם נתסם בשעת צער. חתני
שערשה לעצמו תיאקורי חנו עורך מדר זה
למפת י"ג מנעם למעם בלכות מדרסות.

[illegible]

**במזרע מתעשרים כופרים
משיווק בשר חזירים
ומשום כך יושב-מרומים
עוצר לנו את הגשמים.**

בתל-אביב שחקן גרוע
בא אל אשתו בזמן נידה,
המסכנה קיבלה סרטן
ולו חתכו את חק... תוססתן.

זה החסבר זה הפירוש
וכל חיתר סתם קשקוש.

כחות נווה רמות
שבע מזוזות מגומות,
גשל כך שבעה אחים
בתאונת דרכים.

**החיילות המוסקרות
בלא חשבון מתפרסרות
את החשבון או משלמים
החיילים, במחיר דמים.**

זו החסבר זה חמירוש
וכל חיתר סתם קשקוש.

בפאתי העיר חיפה
דומסים שבת, אובלים טריפה,
או מה חמלא שילדים
קמים פתאום ומתאבדים!

יש קצת צרות, קצת חרבונוֹת
יש מדי פעם אסונוֹת,
את הסיבה לכל סוג דרעק
רב אורי וזה מספק.

זוהי חתונה של חתונה
ובכל חתונה של חתונה.

هَذَا مِنْ الْقَوْلِ

מי יעצור אותו?

חנה ומתחיל

כיום ראשון ותכנסה ברמת אביב הנהגת תנועת "חוסמי שרון" קבוצת אנשים לא אנונימית. החבורה, שהם אתה מכיר לא אריאל שרון, שהופצה בוועידת חרות האחרונה נערכה על ידם וזכתה לתאורה רבה. שרון האשים, כמובן, את המערך ו"שלוש עשר" בכתיבת החוברת.

ביום ראשון, התברר כי מדובר בקבוצת אנשים, חברי מפלגות שונות ובלתי אחידים. חוסמי שרון, התברר שיש פרשנים מאחורי השמות, התברר גם שהם אינם פתורים להוראות בשמים, ואפילו מציינים כתובת: תר. 722 באשקלון — לכל המעוניין להצטרף.

תחילתה של התנועה במכתב שפורסם בחודש מאי, 85, בעיתון הארץ. יותר ממאה תשובות תחילו להגיע את הגילגולים, עד שפורסמה החוברת בספטמבר 2000 עותקים, ושלחו אותה אל צירי ועידת חרות. כיום רשומים בכרטיס התנועה כ-300 חוסמים.

חצי השנה הראשונה של הפגישות התקדשה להחלפת חזיונות המכוניות לכל פעיל פוליטי בקבוצה מעין זה. אימים בטלפון, קללות, הטרויות, ומכתבי נאצה. אחריהם עברו לזון בפעולותיהם הבאות.

שאלה מהותית אחת עלתה כבר מראשית הערב: האם לא חוקקה החוברת יותר משמועצתה האם לא חוקקה החוברת את מעמדה של שרון, כמו למשל הגילויים על עברו הנאצי של קורט ולדהיים שחוקקה אותו עברו הנאצי של קורט ולדהיים שחוקקה אותו

מלמט מקום

אלי בעל חנות מבוזרשבע, היה בוועידת חרות. מדבריו קשה לקבוע בוודאות אם היה ציר מן המניין. הוא לא נבחר בבחירות הפנימיות בסניף, (שם הכל היה מלוכלך, מסודר) אבל אמרו לו שימנע אותו בוועידה עצמה. במסגרת האישית, לדעתו הוא אכן נבחר, ריכז בעצמו אמר לו.

ביום שיש, שבוע לאחר מכן, שימוי הפנים הסתיימו. הוא עדיין מתבסס בהם בקפה מינה, מוקף חבורה עליזה של חברים, הוא מספר על חוויות וזעזועים, איך הכנסנו לגמר הזה שמיר עד שהתחננו, שוב ושוב הוא משחזר את חלקו האישי בחשלת קצב, התחת של ארגון, מהבמה, עד עכשיו הוא עוד צרוד מהצפצפה. "יד מלך ישראל", כמה מחזקתה המתממגגים עמו סביב השולחן היו גם בוועידה הם מוכנים להעיד שאלי התנהג בוועידה כמו גבר, הוא היה בכל מקום שצריך, איזו, המארגן של דוד לוי, תפס מיד שיש לו עסק עם משהו שלא יבנה, אז אם צריך להשתיק את ארגון — אלי על הבמה, ואם צריך להתחננו למישהו ממחנה שרון — הוא שם (ברית, בירת, אבל שרון כל רגע יכול לתקוע לך סכין בגב).

ביום שיש בצדדים עמוס אצל מינה, שליידר שואל את אלי אם הועדה לא שינתה אצלו משהו. אלי עונה מבוזר: "אולי כן היה לו חיסון, גרמה היה לו שחשתי נחלשת, הוא כבר ביקר בגנין של בוגר, באה הוועידה וחזקתה מה זה רשומים ו"חזקתה ישר ומרומית".

החיים כהתכשמות

ערב עם פנחס שרה — החל מהשבוע הבא לרשי הנייר בלבר, אך מעתה ואילך תהיה אהובתו המתה ואלה שערין בחיים נחלת חברים. אולי גם תעוררה לפרסם את קבוצת "התכשמות" שעשתה את הערב, במהלכו יקרא משה הערב משיריו ויענה על שאלות הקהל, כפי שלא עשה עד כה בשום נסיבות ציבוריות ועל כך רק לתמוה. האם פנחס בעולם הספר מגפת התאווה לפרסום, עד שאין עוד דבר מקורש, גם לא זכרון המתיים בעת בה מתחזה סופר כרעוה על טיפת מקום להתפשטות וולה במרדיו הרכילות ובמספי סוף השבוע, מסתבר שנשכחו כל הסינים אם אפשר כבר לשווק לקהל צמאה רכילות גם את מתוך בעטיפה של ערב אמנותי. הפתרונים ל"התכשמות" הביטית הו — לשרה בלבר, אף שהעדיף שיעברו את הוומר ותאמרו מוסיקה נעימה ומלנכולית כמו שצריך, עושים מלאכתם בהתלהבות נעורים ושאתנות יכמה ככמסכת סיום ב"תספור חינוך ומורשת שרות את שירי המתאבדות האומללות והמפורסמות ביותר במדינה, את שירי אהבת הנשים, וגם שיר כמיתת האשה לאלוהים שעליה שרה הוא גם בידיעל טוב ובכחורה שתיער ביום ב' בצוותא ח"א יעלה ויבוא גם האיש, יאציל מסמכות אישיותו המתבולל על הצעירים הנפעמים והמערצים את מרדן קידגלה לצדו יהיו הצדק, האלוהים, הבר, וחינוך כל החבצלות הקטנות, שכמותן תשבנה בקהל נערות וקידוחי עין שבהן אולי קוצים שטיח הודי וספר "החיים כהתכשמות" מתחת לכרית לחם מדמעות, לא הכרית את חבצלת אי סיפור ויהי גנע ללב, לא כן מורדת הפרסום הטטני והמרוע, לו וכה לאתר מותה, שתחילתו מעל רפי היתונות, ועתה לבטח ירבה כפלים בעקבות התפשטות של שרה על הבמה, שככלעם לפניו אלי בא רק לברך, אך בהתרוממה הנצנעה להלילה המכוערת — נמצא במקל.

פנחס שרה: גם על הבמה

חושפנים של הני, כולל מחזור כל הרקיות שכן הספר למושאי ציוריה על לולל שקפצה מהמגרל בירושלים: על זו "החיתה" לחה וזמה ונשקה את שר ובכובד קטטנו שופים", ועל חבצלת זיל שכתבה מכתב אהבה אירוטי לאלוהים.

ייעל ישראל

הגירה, מכירה

זוהר אלברשטיין

זוהר אלברשטיין: גם שרה, גם כותבת

זוהר אלברשטיין תוציא השבוע לשוק את תכליתה ה-322 שאמור להיות החריף והאישי ביותר — "מהגרים". זאת הפעם הראשונה שאלברשטיין כותבת את הטקסטים לשירים שהיא שרה והטקסטים שהיא כותבת אינם רחוקים מהחיים. רק שני שירים בתקליט הזה לא נכתבו על-ידי אלברשטיין. אשה אוריינטלית, שנכתב על-ידי המשורר הערבי ראשי חוסין ותורגם בידי נתן זך, ואחר השירים הימים "אורח לילה" שנכתב בידי שני כיד קריה מולדובסקה.

הנושא המרכזי של התקליט הנו הגירה, הגירה אל הארץ, הגירה מן הארץ והגירה בכלל.

המכירה

תראה איך הם מוכרים הכל מוכרים ללא בישוה מוכרים ללא בכל מקום מוכרים בכל שעה אחד מוכר את החורים אחד את השכן מוכרים לך את מה שיש מוכרים את מה שאין

מכירים גם אותי ואותך

הם נוסעים בעקבות דחום הם נוסעים בעקבות מכתב הם בורחים מאימות בצורת או רעב הם בורחים משנאת דיונים לפעמים מנרשים אותם הם תושבים מה שאין לי מה ידעה לי שם.

מהגרים, מהגרים...

הם בורחים מקדירות והתני הם ניסאים תינוקות על גב הם רוצים בעקבות חלום חיש עכשיו

אן את העין איבוד מזמן עין הרעה בלבל אותם וכמו זה בדרך מופשים עוד גן.

אז מה אתה מביט עלי תכנית את הארץ אני לא מושיח הזה אני לא במשחק שנאה היא בחינם שגיאה עולה בדם או בוא נגמלך עכשיו שתיקה שורה וזה שתיקה שורה וזה...

עמית רוס

הלו... חורג

כתוב בכוכבים

לאחר קריאת שני מאמריו של עזרי לייטמן, בחוקים העוסקים במלחמת הכוכבים ובזימת ההגנה האסטרטגית, נזכרתי, שלפני 19 שנה נערך בארץ פסטיבל ענק שנקרא "פסטיבל הדסוס", אתר הוקם הקריש את שירו למשל קליפורניה ראו, רגלך ריגון, שכינוי רגלך ריגון (RAY-GAN) נרבה לייטמן.

נפתלי הרדש או יחידה

רצח פוליטי איננו המצאה יהודית

ה"ח" מחמיר ותר מבנה את הריגתו של אלי מאזרי, הנמרץ משכם ונתן פל. 10, אולם באותה נשימה הוא מפרט את הצידוקים שבהם כינוי החרגים, חרישית אירכנו הוא: "החיים כהתכשמות" שחזרה למרחב היא מחשידה. כל עיני וסוב למרות הוועדה המפורשת מרמקס עדיין מנת ממוחל ותו כי יתכן שהורגת על ידי ערבים, אך ייתכן גם שהוכנו גובע ממקורות אחרים, וקני ציון למלך.

ייתכן שערך ח"כ מוחמד יור באמרי ב"רצח פוליטי איננו המצאה יהודית" את הערבים מפליטים להחלשתו ב.

שאל: באו את קני כפרי יוגור, לו כמה מאות מבני עמי ומוחל, בחלופים השניים בשומרון ביהודה ובעזה, מחמל חושן או אחי ח"כ מחמל ותר גלל מאותם ישראלים ולכן הוא חש כי צדק רבן מפעיל יד ששה לו קרא ריגון מפעיל השם, ויה מבוזר בין

כ" על ידי בית המשפט העליון לצדק, שנחנה למעשה החרג גם להעמיד לרשותה את בנייה האומה והסבר שניתן בעתונות על ידי כבוד השופט העליון שמגר, לליגאליזציה של סיעה ב"ר — משגן בוכחח של כל חשקיה פוליטית וכל איריאולוגיה בעניינה רמקרטית לרכוש את חמיכת הבחורים ולהגיע לייצוג נאות בכית הנבחרים ובממשלה. מתוך נקודת השקפה זאת, אין כל יסוד חוקי למנוע ממנה את השימוש בבנייה האומה.

אך למי תפילה זו של חביר בית המשפט העליון, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

האמת, הדטיקטית הוא בכחונה כל רים, שאפשר למלא בכל חוכן וזוא, ואין לה כשלעצמה. שום עקרון חסיד, חברתים ומקוריים נוכיות, האורה, שוויח מני, החוק ובר, שמוסדות המשפט חייבים לשקד על שפירתם, אם יחיו עקבות בתפישתם זה הרי אין שום גרעין חזקת לכליאנו או לרצונות של מיעוט מסוי, כשהחבר יעשה על ידי ממשלה שבהנה באורה ומקורית, וכת תשיג סיעה, ורגלת ב"גויסיר את חרב הדרוש לרעת, וזה ראשית חזקתה, שכולנה כל אחרת ישראל עלולים לאכזר את שיה חסל ריגול ב"חזות

هَذَا مِنْ الشَّعْلِ

בדמקס התעצמו שתי קבוצות: שפיץ פיארי, מפקד ריזיויה וריזיויה השווייט, המעורבות של סוריה. היה באתה שתי קבוצות פיקר קריתים בדמשק. נרד על פי ריאטאל-אסר, זו מפקד ריזיויה 569 (מילוטות) והגנה (המספרות) הציב את אנשיו בקבוצות: מפתח בדמשק ורדה להם ריזיויה בוליתא תומכתו בדרכי הבירה הוריה. לריזיויה נרד כי שפיץ פיארי נתן הלאות מחסיבי השווייט המעולות שלו לתכונן להיכנס לדמשק, והוא מיד להציב מולן את ריזיויה. מסיבותיהם לריזיויה רגנו על השלטון ממסבליהם. הצלב עמד כפי הליקולות. ריזיויה עמד מול קריתיה: המלכ במקט את כל צבאת הציב הסור, רק ברזע הארזון נמנע דהוימס. נראה היה כי שפיץ פיארי ניסח למנרד מריפתה להשתלט על המדינה. כיום, שנתים לאחר האירוע, נראה כי כהתול ייתכן שהצבא היה הפוך. ריזיויה-אסר נרד כמלכ עומנו על שלטון אחיו סהרואנה והסם בקשיותא ניסין על חבזרת הקצינים באדשות אחי לטיל כוכ את השלטון. תנשאי אסר האחשש ממנרד מכפי שסברו. עד מהרה חוו כהתול עקבזרה ברזב שעות היממה את המהת כי אחי לבינן אסר צמרת אסר כסוריה פתר באופן מקורי: מספר קצינים כבירים בשלמות אחי, רגלו "להתקד" מולו. כסוריה ארכזה על השלמות. אחי, נשעל

מאת עוזי מתניימי

משפחת אסר בכל העלווים בסוריה — איננה מוסלמית, דבר

זה גרם לאח הגדול צרות למעטות ביחסיו עם דודו הנסתר סוויזי במדינה. למרות שהתבטאותה הינה בעלת אופינות חזק אביהם של האחר ורפעי-עלי, שלם שלום את כל צרכיו במדינה. כמדינה, הוא חבור, נעשית בתנאים של קו לאי התפתחות במדינה. ואם עשה הדין, האליה בתנאים כחול האחריות, יותר היה מפקד החיל, של התנגה, ואחרים בבית 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822

סודיות: ישלבו ובודדו את מרכז ברימור מריטולי.

הדוראו על שנים הסדור היתר כדורה חמיש ואי יצאו חי
מפירוש. וקצת על ערשאת הלכו על השמיטתו אחר
בעולם הערב אל נקם פאזל לטובו, על שחשתי למקום
עצמתי אסר, אנשני מאלות התגבה השתמח כצד אחר
עירשאת. ידיות מיתרות, שרעקו אל ברה, נוקמה מן
העירשאת בין גושיה. בין הדרה נדרה, ושגל כסב. ומלחנת
תחלה. פלונת הנבדל לסנה. ערשאת על שנוי לרונה. מן
ערשאת במורה לרשע. אי אש ידע יתכן כי מרוב
המחשבות כסני קנן על אחר, רשעת אחר על ערשאת.
המחשבות הגדול במדעת דור מקום, ויש המעשים כי הגלות
השגור הנשא על אחר, חצי נשח מחור ותר. בעצה בין
המחשבות ככע על אחר, שחשו נשור ערשאת
כמחלה דור ככר כי המלחמת.

ריסעת לא התקטף בציצור מעמזיו בצבא, ובגיובו חמוגע
 שולחן מקבל אורח ותישא. ריסעת, שולחן חור השכלה
 פורמליזם, אך נושא תואר וקצור מוסקסנה - מפרץ סיכנו
 אותו ור' הוא תסעה אנדול של כורטי אסיסטנט, עם חקבי
 'ענק, וחד מסעיר בה כל דלנת לא רידיבי.
 מוחשים האחרונים שהו ריסעת שוב חקסוה אירוב
 אירובוה. בצפרת מהלכות סימעות כי לאחנתו חור
 למסע, אך בגיטיל לא נראה שם מוסמכי, וחד מסקנות
 ביתו כיס אור חקסות וחד אורשו חקסות אור חקסות
 חקסות ככל אינה חקסות. חקסות, חקסות חקסות חקסות
 חקסות יותר כיום כסודי אורי תשיא. אך האם תבדח השולש
 העליות, ובראש ובראשונה חקסות חקסות, את ריסעת
 וירוש'

[illegible]

ריסעת נמצא, לעיתים בעזרת המחנה, והנשיא אסר מתפקד בינתיים לא רע, כשעיונו את חפקדו, מסיבה זו או אחרת, יש להניח כי כל אחד יירע את מקומו, ובחירת הנשיא לא תבוא בהפתעה לאיש. הדבר האחרון בו רוצים העלונים הוא מרחק רמים בין מלגים יריבים, אשר עלול להביא למשטור שלטון הכלתי מעורר.

האם נמשך ריעתת אל-אסר עם נציגים ישראלים לכאורה כשהוא חותם על חתמתו על הרעת, הוא הענייתו ורבה שיש להתנהגות הישראלית, אשר שמעתי ופרסומים בכלי התקשורת שרבים ומעריכים שמועצת למסד והלבין הם ביכולת להיות מניעיו של איש ברסעט להחשיש עם נציגים ישראלים. ריעתת איש, יש לדעת, נחשב כחריש כפרי מעריב, והסובייטים הם בעלי תפוחול על המסכת והנבזית והאריה על שריתו, וממחזר סובייט נמצאים באופן כספי בדמקס, לכן מן המצוטט שיש להעניין רבים והתנהגות הסרת הארצות, אך בכל אופן, ריעתת ריכז חתר למעריב מואל לאומרוסטים מסובקת, וריעטת קרשים ישראלים והדוקס ביותר עם חחרים מעריבית, זו חרישה ון בארצות-חברית, ותר מקס, ריעטת נמצא בעילות חרישה שיש תהנה חרישה, וכן מספר, טלגם אשר אמנם איש כמריה יגוי מתיחס חתו כרצונותיהם, אך היא גושא מעריב אינן מתיחס חתובת אליו טלגם מתיחתי, לטקסנת שפרים טורס, אשר קשכול לרצונות כפריסטיסטים, ואתה רק אחז משרותת המחלוקת על עם ריעטת.

הנתינת הפרט מערכיות, כלומר, דרך רק הסבר דחוק לקשר אפשרי בין ריפעת לישראל. כבודיה ידוע כי ריפעת הוא חומר לבנה מבן ששורש כלבתו: "אחוזות העיניים" במדור החיכוך. כן מליטעט ספר כבודיה (2) אחוז לבנה במדור הכלכלי והכבאט ספר מעמיק על המדור הזה. לבד לברית בין העיניים: במדור החיכוך, כשואה מהמבול והללוים כבודיה שאומה מוסלמים למרמיתם והנצחים ו...לחיים כבודיה כשראוי. קשריו של ריפעת עם הנצחים לבנתו בין ומה וימלעט סובים, וכשנפלה ידו תהיה סוני פרינציה, בין וימלעט בעצב, בעצב פורח ויחגה הנגה לבנתו ספר ערעין נרהב, ונקוט את מה ידיר של הכנס. אשמה הכבדית את ריפעת את מאמיתם כי השעשל של אסר מפני שמיטת רפן השלמון רכב ממשל משרה. ריפעת את כבוד ידוע כי אש ביום כן ויחמית יקלעו משרה. העולמי למקדקת תהיה משרה המרנית תחידה שחששנו את דרך ערערת כפי שמיטת לבורים בעיקרא ולמיונים אבת.

התחושה הזו של ריפעה, יש לומר, נלווה בימים אלו
במיוחד, אולי בגלל המרחק מהתחנות של המתינות
העיונית, אבל בעיקר, כולל קולאז'ים עיתוני-תזריטיים
מלחמתיים-מבצעיים, על הרעקע של המעשים העתלי
על ענייני חקיקה לנצי שרואל. כי אף המעש העתלי
אזל ריפעה, שמיניע מכובד מן את חזיתו, עשוי להיות
לדברנו ששטח מעין השטח של נציגים. שרואליים.
בקיץ '84, לאחר שהשטח נשלח עליידי אחוז הבכור
לנצי באחרונה, נמצאו ששטח נכבד כי ריפעה נכבד
נציג שרואליים ריפעה, ששטח באחרון חן המעש העתלי
הנכבד, לא ריפעה ריפעה אלא ששטח ששטח. נציגים
הנציג ששטח ששטח אלא ששטח אלא ששטח

א"כ שיהיו עשרה בנות או ארבע בנות ויש להן יורש
בגוש עם ישראלים או לא. מי שמכיר את רישות ידע
לספר כי האיש פתח הרבה יותר מאחיו הנשיא וירדו
באופורטוניסטים גורל, שבראש מעיניו כעיקר הדאגה לבני
עדתו ולמדינה ורק אחר-כך לאידיאלוגיה הנקושה של
מפלגת הבעת' הסודית.

לפי מהו שנת הולדתו הנבואית והמולדית
בסודיה תכלה. ונתתם מלכותם שעליו כל רצני משה
המבטוי את האליהם המורית ללוחם לדורם של ששה
והדברים משה. וכן אמרנו. שיש לנו מקור ודיווח
המקור ממנו ודיווחו אלמלא אתו הנשאר. כל ודיווחם
ממסר קדם לך. עמנו סלא ודיועת בראש ברות ברא
המלך שעמנו ללוחם אתו וזהו עתה מלכות ודיועת את
בנו עם זה של אלה. בלמשל קנינו מדי כל מחת השני
ביתנו מלשי האשון במעלה. לוחם אתו שחללי לשכנו את
סלא אשר עמד בראש הקהילה. חלל אתו כל נלבן. כשר
את אור אצבע הרים ביתו והעביר אותו למחנה.
תחנתה המלכות הגדולה ביהו: גימול. גימול. כל
והתנו שחוקיהם של מלכות במהרה או מסיבת כלולות נערכה
האופנו של דיועת בלחור. את דיווחם ממש. וכן לפי
האשון לחוקים אנשי מלכות וזהו את תחום יום של
לוחם לחוקים אלו. וכן תחנתה חלל ליום לארשן
לפי קדמם מלכותו ומלכותה. שלוש שנים עברו כי
הקדמם תישל. וזהו כלל של שנה. שיש סלא ודיועת
במלך. כל העיר. כל העיר. כל העיר. כל העיר. כל העיר.
למטה ממנו תישל אתו. כל העיר. כל העיר. כל העיר.
ובכן ממש. כל העיר. כל העיר. כל העיר. כל העיר.
במלך על השלשן במלך מלכות הפעולה האלה ודיועת
לוחם אתו ודיווחו.

[illegible]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY

[illegible][illegible]

בלי חופה ובנידושין

מאת שרי יחימוביץ'

בניגוד למה שמקובל לחשוב: זוגות רבים מאוד מוותרים על שירותי הרבנות. עוד הנחה מופרכת: ילדיהם לא נחשבים לפסולי חיתון. המינוסים: אין הקצבה למשכנתא ויש אי-נעימויות עם דעת הקהל

כמובן, להתייחס אל הטקס כאל פורמלי גרידא, אולם קשה לראות כמה פורמליות זו עשויה לפגוע בעקרונותיהם הלגיטימיים. והיו גם דעות מיעוט בפסיקות מסוג זה. השופט זוסמן: "מה רבותא יש לנישואי כהן וגרושה דוקא מרוע לא נכבד את חופש מצפנו של אדם במקרה אחר" וקל הימנו — שלא חפץ להיזקק לרשות דתית!"

שטר כסף וביאה

בתי המשפט, על פי רוב, לא הטיבו עם הזוגות העיקשים להלל ובכל זאת — מה שמעם היה תופעה שכחה בקיבוץ השומרי-הצעיר — לעבור לחר משפחה ללא טקס נישואין — ועם קום המדינה דעך ושכח לטובת תחנות-האולמות, הופך שוב ליותר פופולרי.

יואב ורינה, סטודנטים בשנות העשרים המאוחרות — חיים יחד זה שנים מספר בדירה שכורה בבאר-שבע. מה שמבדיל את יואב ורינה מעוד אלפי זוגות סטודנטים החיים יחד כחברים — ההכרה בכך שהזוגות הוו היא לחמיר. השניים עשו הסכם נישואין בלתי-משפחה, המושתת על רציונליות ועל אמון-דדי. הנידע למסקנה שמעמדה של רינה, ומעמדה של ילדיהם, יהיו בטוחים יותר כאשר בני הזוג הם "יורדים בציבור" — מאשר אילו התחתנו בנישואין אזרחיים או בחוזה משפטי.

יואב: "אין כאן אנטגוניזם, הנקודה היא — תפישת העולם. אין את תופשת את החיים שלך. במסגרת השקפה העולם קיים עניין וחפש הפרט. והאופציה פה היא — רבנות או לא רבנות. לי, כאתאיסט, יש אופציה אחת, ובחורתי לנחש לפיה בורכי שלי, מבלי לסבך את עצמנו, הדרך בה אנו חיים יחד היא כשרה מבחינת ההלכה. מבחינת התלמוד, מבחינת אבי-עזר, אשה

מכל ונועם אחרות: אדונים בעצמם

סתר (86) ויואל (42) חיו יחד שלוש שנים לסני שהחליטו להינשא. חיה — אלמנת מלחמה עם שני ילדים, היא — גירוש שלום שלוש. המחשבה על שמלת-כלל לבנה ודורות מולידות לברשות-נוצצים, היתה משעשעת ובתהירות-לוגית באחת. גם בפילה במקרה, שירותי-חירוב עם הירביות, חופת קשיים וכל השאר — לא באו בחשבון. אסתר ויואל, שני אנשים מבוכים שעברו ירידה — הלכו לעורר-דין וחתמו על הסכם לחיים משותפים.

בגילנו ובמצבנו אנוהו יורדים ששום דבר לא נצחי, אומרת אסתר. "ההסכם שחתמנו עליו הוא הסכם בורג, שכל האפשרויות כלולות בו. אם תתפרק ותרבילה, לא נעמוד הממדים ובנוכחים, זו פשוט תהיה התגשמות של אחת האפשרויות הבאות בחשבון. ויאל התגרש אחרי חמש שנים של מאבקם על הרכוש המשותף. לנו זה לא יקרה".

אפיקורסות מיליטנטית

חני שירה, משפטנית העובדת במשרדת של חברת הכנסת שלומית אלון, אומרת שזוגות המבדרים אופציה של חיים משותפים לפי חוזה משפטי — יש הרבה, שלושה-ארבעה זוגות מתקשרים מדי יום ומבדרים פרסים. בפועל מגיעים למשרד, לצורך עריכת ההסכם — שני זוגות בשבוע. את אלה המגיעים לשלל הרציונל היא מחלקת לארבע קבוצות: כאלה שמטעמי מצפון, אמונה ומיאוס ברבנות — אינם רוצים לבוא במגע עם הרבנות; כאלה שאינם יכולים להינשא עלי-חוקי הרבנות — כמה כהן וגרושה; נישואים בין יהודים לערבים — כאשר אין אחד מבני הזוג אינו מעוניין להתאסלם או להתגייר; כקבוצה הרביעית — מי שאינם רוצים להיות קשורים בהסכם רחוק משום שכבר נכח בנישואין ראשונים, או משום שעניין זה מלקחים מצעים ממאבק קודם על חלוקת רכוש.

הקבוצה הגדולה ביותר, אומרת עו"ד שירה, היא של אלה שמטעמי מצפון ואמונה מכבדים שלא להינשא אצל הרב, אפשר היה לצפות מזהות כאלה, שעשו צער שמאחוריו עיקרון ואמונה — שיאותו בדיון לשטות את מניעים ולהיחשף. מסתבר, שלא כך הדבר. עשרות הזוגות עמם גירתי קשר — נבדלו מעצם האפשרות להיחשף, ומי שכבר נאחז לדבר — ביקש לעשות זאת בעילום-שם, לפיכך, יהיו שמות רוב הזוגות שיוזכרו בכתבה זו — בדוים.

מי שאינו מעוניין בחתונה דתית, ודואר תושב מיננת ישראל — אין לו שפע של אלטרנטיבות. במדינת ישראל אין נישואין אזרחיים, ומי שרוצה להינשא, חייב לעבור את כל טקסי החתונה. גם אם אלה נרמז לו להלכות, וזוגות שבאופן עקרוני עוקשים סירבו לערוך, וזוגה וקידושין, וחבאיא את קובלנותיהם לפני בתי-המשפט השונים — וכי לגילויים חריפים מהשופטים. חפץ שלא (קרבן) ראם בורקמן, שופט, וכעל תואר ר"ר במשפטים, שבעצמו נישא לרעייתו, בנישואי מקסימו, מתוך בחירה מצפנית ולא מתוך-כוח, מביא במאמרו, על-הדעת המצפון והחירות ה"ל" — כמה דוגמאות-המבדירות את עמדת המסיקה כלפי זוגות יהודיים, שישלכו להינשא על-פי הדין הרבני — אולם: כחוד בעריכת טקס פורטי, דוגמאות מתייחסות לדוגות שעשו כך לא מתוך חוסר בידור, אלא משום שריתה להם התנגדות מצפנית לטקס דתי.

השופט לבדני: "היה מקום אפיקורסות מיליטנטית, קנאית בהתנגדותה לדת לא פחות מחקונאות הדתית עצמה". השופט וילברג: "היה צביעות". השופט נצידיני: "גם הסיקס דתית, שעל קיומו ביקשו ממני להחזיר, הינו, לפי דרכי המבקים עצמם — טקס דתי". השופטת ברידור: "אליה שאינם מאמינים, רשאים

תבונה על הרווח והתועלת ההרדיים. כך אנוהו חיים — וכשהרבים הללו יפלו, או שאחד מאתנו לא ירצה להיות עם האחר — אין מה לחיות ב"חור". יואב: "יש אנשים שחתמו הסכם גירושין, וברגע האחרון אחד מבני הזוג שם רגל. דוקא עם הסכמים יש מקום למציפולציות".

אין הנזיה המוסמכות

לא היה ניתוק קשר וגם לא כעס, הם אומרים. אנשים קיבלו את זה, ואם זה הפריע להם — זו בעיה שלהם ולא שלנו. יש אנשים שיש להם חוזה נפלא וצורת חיים מעוותת. אנוהו לא צריכים חוזה. אם אתה רוצה חיים חופשיים — או הכסים הוא לא המדינה או האלוהים. הכסים צריך להיות הסכם חלופתי."

רינה אומרת שאינה מוכנה למשכן את העתיד שלה ברבנות, וגם לא להשתתף בטקסים פורמיים כדי להיחשב לנישואה. להיות ליצן אחיה מוכנה אולי תמורת תשלום, לא בתחנכות". לרינה ויואב יש גם הסברים לכך שאף על פי שהרבים הם לכיוון השני, והגרידה את כל מי שחי כך — כפי שהם פריצות".

יואב אומר שמבחינת הסכמי ירושה ושאר עניינים תועם ברכוש — הסדר "הידועים בציבור" הוא טוב. וצורת חיתון יש פחות הסכמות מאשר בנישואין אזרחיים. שם עולק הילדים להיכנס לרשימות השחורות של הרבנות. אין ליצי לסקן את הילדים שלי. עם חיי אני יכול לעשות מה שחייט

אבל לא עם הוולל".

עכשיו, אני שואלת את רינה ויואב — הכל בסדר וישנה יש תמימות דעים, מה יקרה אם תרצו להיפרד בבוא היום? יחולק הרכוש למי יילכו הילדים מי ייהיה הנושאק יואב: "לטעמי, לחתום על הסכם משפטי עם הארס-הקנה ביותר, שאנוהו אני חי — זה אבסורד. אני מאמין בהסכם שפני אני לא הולך להיות עם משהו שצריך למנוע את ההסכם. כבר אניע למצב כזה — אני מוכן לחתום על כל הרכוש הלא אסון להתחיל מהתחלה".

טקסים פורמיים

דניאל: רבנים הקשורים ברכוש. באמת אין בעיה לחלף הכי פשוט. כל החווים, הלא באים להגן על בניגוד מהו משבר, ויש אנשים שעם כל החווים שבעולם נשארים בלי. בלי רכוש, בלי כבוד עצמי, גם חוזה רבני או משפטי אף לחתר. לך תדוהן אחרי בנאדם עשר שנים עם חוזה לפני. בסיס הקשר בינינו הוא רציונלי. החסיים בינינו ממסס-

למה קפריסין?

לפני יותר משלושים שנה, נישאה רחל וקס ברת וברין לבחיר לכה. השניים נדו לפניכן בחרר משותף בקיבוץ שבצפון, ונישואין ברבנות נראו משהו שלא שיד לעניין. אבל הסכם מצד החתן, שהיה אדם מסורתי — לחץ לחופה ולקידושין, ובקיבוץ לחצו גם כן. השניים נישאו אמוא אצל הרב. היום, שלושים שנה לאחר-מכן, רחל וקס מודעת לתפקיד שהיה לה בגל המודעות החדש לבעייתיות של מעמד האשה בנישואין רתיים. פסק הדין של בית הדין הרבני, שהחיר לבעלה לשאת אשה שנייה על פניה, בין השאר משום שילדה לו "רק ג' בנות" ולא קיימה מצוות פרו ורבו — הוא שפתח את המתקפה של נעמ"ח על היתרי הנישואין השניים. היו רבות לפניה, אבל לחוקם היה האומץ למחול על כבודה ולפרסם את העניין. אחר כך הלכה נעמ"ח על כל עניין הנישואין, והציעה לצורך לכתובה גם הסכם למקרה פירוד. עשרות ומאות נשים במצב דומה — פנו לנעמ"ח, אבל רחל וקס הייתה הגורם הראשוני.

רחל אומרת שלאור ניסיונה העשירי — היא בער שתי רשות. אנשים שאכפת להם מאוד — שירשמו אפילו פעמיים. שיתחתנו בנישואין רתיים וגם אזרחיים. מי שמעוניין שבעיות האישיות שלו יתפתרו בבתי הדין הרבניים — בבקשה. את חלוקת הרכוש צריכה להיות בכל מקרה. מוכרעת על-ידי דין ודברים, ולא על-ידי חוקיות. מה שצריך לענות בוויק, ולהיכנס כסעף שאין עליו עוררין הוא שכל מה שנוצר ונרכש במסגרת הנישואין על-ידי שני בני הזוג — שייך לשניהם במידה שווה.

במקום העבריה שלי, הצעירים מרבדים על הסכם הממון שנעמ"ח מציעה. ואני אומרת להם — ודאי שצריך חוזה. הכתובה היא לא חוזה גם היא חוזה. אז למה לא לעשות חוזה אמיתי. רלוונטי ולמה, כדי להינשא בנישואין אזרחיים צריך אמינות. מתקנים עם רימוז של שנים מבוגרות מורגות ופועטותים מסופותים — לתנועה לחתום, האומרת את מה שצריך להיאמר ברש גלי. עמדה פרידמן, והיצעת המשפטים של נעמ"ח, אומרת שגם אליה מגיעים בתקופה האחרונה זוגות המעוניינים

נעמ"ח, כאמור, לקחה את מקרה רחל וקס ורצה אתה רחוק. בעניין היתרי נישואים שניים, הסכמי ממון — ועמידה בכלל על זכויותיה של האשה בתוך מסגרת הנישואין — הפכה נעמ"ח, באחת, מתנועה עם רימוז של שנים מבוגרות מורגות ופועטותים מסופותים — לתנועה לחתום, האומרת את מה שצריך להיאמר ברש גלי. עמדה פרידמן, והיצעת המשפטים של נעמ"ח, אומרת שגם אליה מגיעים בתקופה האחרונה זוגות המעוניינים

אין מתחתנים בלי רבנות?

● **נישואין אזרחיים בחו"ל** — ניתן להינשא בנישואין אזרחיים בכל מדינה זרה. תועדות נישואין מנישואין כאלה — נחשבות כראיה לכך שחואו אכן נישא. בארץ יקטו הנישואין האזרחיים זכות למשכנתא ממשדיר חשיכון. עם זאת רצוי מאוד להוסיף לכך גם הסכם בין בני-הזוג לצורך חסודות זכויות וחובות.

● **נישואין אזרחיים ביואב** — יש מדינות (כמו מקסיקו) השולחות תועדות נישואין ביואב, בכל אכלה יש להסדיר דרך עורר-דין בארץ, והנחתה, בכל מקרה, מעל אף דולר, כולל שכר טרחת עורר-דין. יותר זול לנסוע לקפריסין. נישואין אלה מקנים אותו זכויות שמקנים נישואין אזרחיים רגילים.

● **נישואין באמצעות חוזה משפטי** — אלה אינם נישואין מוכרים, והם יכולים להינשוא אצל כל עורר-דין, בדיוק כשם שעורכים חוזה לקניית או למכירת יריה. חוזה כזה נקרא. הסכם נישואין. ובגין חוזה יכולים לבטל בו את עצמם מפני כל אפשרות כולל פירוד. הילדים (כמו בנישואין אזרחיים) הם ילדים חוקיים לגמרי ואינם פסולי חיתון. עניין יחיד שבו עלולות להתערער בניות, הוא קבלת משכנתא ממשדיר חשיכון. מבחינת הרבנות יכולים בני-הזוג לחתושב כדוועים בציבור. במשרד של שלומית אלון יקחו ממם 150 ש"ח עבור עריכת הסכם כזה. בנעמ"ח פחות, ואצל עורר-דין אחרים — יותר.

● **קידושין פרטיים** - נעשים למי החלכה, אולם שלא בחסות הרבנות. בדויעב ניתן להנשוא תביעת לבית-הדין קדושין, ולתמוע הכרזת בני-הזוג כאסורים לאחריים עד לקבלת גט. זהו מנין הכרזת רבנות בקידושין הפרטיים.

● **לחיות יחד** - החיים בצוותא מקנים לבני הזוג מעמד של "דוועים בציבור". ילדיהם הם ילדים חוקיים, ובת-הזוג לרובם, זכאות להנשוא תביעת לירושה כאשר נפטר ביראוג. למעשה, נחנים היהודים בציבור מכל זכויותיהם של אזוגות נשואים — למעט סיוע במשכנתא.

להסדיר באמצעות חוזה משפטי את יחיהם המשותפים. מריחם, היא אומרת. זוגות שאלה הם נישואין שניים. עבדים. לזוגות הנישאים באמצעות חוזה משפטי — אין זכות לקבלת המשכנתא. גם אם יתירו לבג"ץ, אומרת עפרה פרידמן, אין ודאות שיש להם זכות עמידה.

לקחת חלק במאבק

לפני שבוע הזוג מיכל ונועם אפריי, שנה לנישואיהם, מיכל ונועם הם זוג שאינו חדש מהחשפות. תמונת שניהם התנוססה בכמה עיתונים, מיכל, סטודנטית לתואר שני בפסיכולוגיה בח קיבוץ העונן, ונועם — סטודנט למדע המדינה, בן מעברות — נישאו בתחונה קיבוצית רגילה.

מבחינת מעברות זו היתה התחנה רגילה לגמרי. אפרו נועם, אלא שבמקום רב, היתה שם שלומית אלון, שעשתה את התחנה בינינו. זה עורר יותר התעניינות מהרגיל, אבל למי שלא יודע מה ההבדל בין שלומית אלון לבין רב — זו היתה התחנה רגילה.

למה התחתנו בצורה כזו? המניעים הם עקרוניים. לא רצינו להיכנס לתחום השיטוט של הממסדים הדתיים למיניהם. רצינו להיות אדונים לעצמנו. רצינו לקבוע לעצמנו את חנאי החיים ביחור, וגם את חנאי ההפרדה אם היא חס-החלילה תתרחש — על פי מה שאנוהו חושבים ומחליטים. לא רצינו להיות תלויים בפרוצדורות של בית הדין הרבני, ומעבר לעניין שלנו כחוג — אנוהו מתגברים לכפיה דתית. היום חתונה אזרחית היא חלק ממאבק בכפיה דתית — אז נראה לנו מאוד נכון לקחת חלק כלשהו, ולו קטן, במאבק הזה. שלומית אלון, הכימנה לבוא אישית — כתנאי שניתן להו פרסום. זה בהחלט השתלב עם התביעות שלנו — אנוהו שותפים למאבק ולכן היה חשוב לנו לתת פרסום לעניין שלנו.

גם את הזמנית כידור נועם ומיכל לפני שנישאו, עם זכאות למשכנתא יש בעיה, כך למדו, עד שנוהל הילד. במשרד הפנים חדשנים שנישואין "קליט" הם מניסולציה להשגת משכנתא. כשנוהל הילד והראשון — מאמינים כבר שהזוג רציני, לפני עשרה ימים נולדה להם הבכורה של נועם ומיכל, ועכשיו יגישו בקשה לסייד בידור. למעשים, אמר נועם, צריך את התעריכות עורכי דין שעשו את החוזה. כדי ליישם כל מני מקדשים, פרט לרישום בשרות הוותק שכני הזוג נשואים — חתומים כל שאר הדברים כרגיל. מיכל היא רעייתו של נועם, כשמונה בוכסון לקצנאוו שנותן אם קרחה אסון, וגם נולדה היא ילדה וחסית לכל דבר. אמממ, שאיש, לא מבקש הוכחה להיוותן נשוי, אמר נועם. ממממ, שאנה איש, שאנה נשוי.

כמו אנוסים

אנוס. אנוס נועם. מתעניינים. במל מקום שוח נעלה אנשים שואלים שאלות, הרשעה בבית הדין מן גולדה הילד, חסותית. באוניברסיטה חסותית, כנגד, לא יא לו שיקראו לנו נישואים ברוחם. אבל כל נעמי, גם חסות שלטו — מתעניין בדבר החסות. היתה חסות שיקליים את נרצותה. במל מקרה המצב שלנו לא משאיר את לא אחר איש, כל אחד מרים גבו, ושואל שאלות. ההתנתות חללה, והתנתות, כלי תפילות, מתקיימת — כך אמר, לראות, אלא שמי שחבוי כדך זו כיו. לחקים את התא המסמחתי — נאלץ לעשות תוכניותים ובתחבולות וזה נחשב לחיץ ולפירוד. יש זוגות שפרשטנים מוטו אנו, מאשר להם לחתום ברבנות. ואז הם נישאים חני כמחזרת, מורלים באנוסים, חסותים מחסות.

שוב הרס בתים ברצועה

כתב וצילם עודד ליטמן

אפשר לקבל רישיון תגובת דובר צה"ל

אזור אל-טאבאח הוא שטח פורה שאינו קשור לרשות מוניציפלית ומוגדר כאזור גלילי. זהו עם זאת שטח חקלאי מפותח. הוא לא רצחתי לראות אותו. זהו חלק מהרצועה. אזורי הנועדה הגלילית המקבילה לנועדה בניין ערים. התושבים יודעים על קיום הנועדה הזאת. לא ידוע לנו על חריסת בית מפני שלבעלי לא היה רישיון בנייה והשם מוטבח אלישע. המוצג בבעל הבית שנהרס, אינו ידוע לנו.

בכל מקרה של בנייה בלתי חוקית נפתח תיק, והתחלטה היא בידו בית המשפט ולא בידו רשות אדמיניסטרטיבית של המנהל. בכל מקרה שניתן צו חריסה, הנועדה נדחה על מנת לאפשר לבעל הבית להגיש בקשה לרישיון.

בשיחות לא-רשמיות טוענים אנשים בממשל שאין אמת בטענות התושבים. לפיכך איש מתושבי האזור לא קיבל רישיון בנייה. חלק מאלה שהגישו בקשות לרישיון אכן נענה בחיוב, ריגור מאחז יש התחשבות ברמת הבנייה הנמוכה הקיימת באזור, ותכניות שעל מי אמונת-מדינה ישראלית לא היו זוכות לאישור.

ברצועת עזה נחשבות כסבירות: כן הכנישו אנשי הממשל טענות שהעלו תושבים ערבים ברצועה, ולפיכך מקידי ממשל ערבים הממונים על רישון זרורות לעברייני בנייה לוקחים שוחד ומעלימים עין מעבירות בנייה של אנשים עשירים. לטענת אנשי הממשל יש רגשות מיוחדת לעבירות הקשורות בניקור-כמים וטורר חמידות של אנשי הממשל הצבאי. כל תלונה שתוגש בנושא כזה תיחקר תצבא, ואם יימצא שיש לה בסיס - חששנים יתעשר במלוא חומר הדין, ויתר-על-כן: כל תושב שניש תלונה כאז ויביא לגילוי מעשי שוחד - ייכח ברישון בנייה מיד.

הבית החרסו של מוסבה אל-שעט, גל של גרשי בטון שבירים וברזלים מנוקשים המזדקקים מתוכם. ממוקד את כל שבני של מוסבה, הדיים באזור שבין רסיה לחייונה, בדרום רצועת עזה. הם חדשים שגם בתיהם ייהרסו בידי אנשי הממשל הצבאי.

את הבית הזה חרסו אנשי הממשל הצבאי לפני מספר חודשים, ולא מפני שמוסבה האשם במעילות חבלנית כלשהי. למסוכה לא היה רישיון בנייה, וגם לכל המשפחה גרורה באזור, בשכונת אל טאבא ובשכונת אחרות, אין רישיונות כאלה ולטענתם, אין להם סיכוי לקבלם מיד הממשל. הממשל אינו נותן רישיונות בנייה, אבל רואה להגיש תביעות משפטיות רבות נגד כל אלה שבנו ללא רישיון. בתי המשפט מוסקים לנאשמים קנסות כבדים ומצווים עליהם להרוס את בתיהם במיידיות, תוך פיקדון קצוב של מספר חודשים. תושבי האזור מתכוננים בחרידה בביתו החרסו של מוסבה ותוהים האם ומתי ימצא עצמם יושבים משפחתיהם ומיטלטליהם הדלים בחורף. תחת כיפת השמיים, ליר חורבנת בתיהם.

בזמן התורכים היה חוק שאסר על הממשלה להרוס בית שנגנו והשלים. כך נבנו רבים מבתים הישנים והחדשים הראשונים בארץ-ישראל. מאז התקדמו כבדת רדך אורכות, לאחר.

הריסת בתים באזור הזה אינה דבר חדש. ניתן לתאר את שמונה-עשרה השנים של השלטון הישראלי כאן, מאז 67', כרצף של הריסת בתים. בתי מחבליים חרסו כאן במשך כל השנים האלה, כשברוב המקרים נמנעו בני המשפחה שלא חטאו. כ-17', חרס אלוף הפיקוד ראז, אריק שרון, מאות בתים במחנות המיליטרים ברצועה כדי להקל על כוחות צה"ל את התנועה בתוכם ולאפשר מלחמה יעילה בסדרו. רבים מאלה שבתיהם נחרסו אז, לא קיבלו שום פיצוי עד היום. ב-72', חרס אריק שרון את הבתים, המטעים וכורות המים של אלפי בדווים בפיתחת רפיה הממוכה. כדי לפנות את השטח להתיישבות יהודית. ב-82', עשר שנים מאוחר יותר, חרס אריק שרון, הטעם כשר ביטחון, את היישובים היהודיים והעיר ימיה, שבנו על אותם שטחים. לקראת סיוני, הוחלט להמיר למצרים. הריסת בתים הנכבד כאן

למסורת מורשת, ואין מלא שצויה-הריסה, אפילו אין כוונה להשיגם, מטיילים כאן מורא. אל-טאבאח היא לא בדיוק שכונה, וגם לא כפר. קשה למצוא הגדרה מריקת למצבור הזה של בתים וקטנות בתים, הניצבים בין מטעי השקדים וגרורות הצבר. משפחות גדולות חיות כאן בבתי בלוקים, חשופים, ללא-סיס, שברבים מהם אין רצפה ואין תקרה שתחצוצנה בין לוחות האבוסט של הגגות, הגלויים לקור החורף ולהט הקיץ - לבין הדירים הבתים. רוב הבתים באל-טאבאח הם שכירים העוברים בישראל, פועלים חקלאים, בנאים, שומרים ועובדי ניקיון. הם עובדים הרחק מבתים ומכירים שבר ערוב, שלוש-מאות או ארבע-מאות שקלים בחודש, את הכסף לבניית בתיהם הסכס מפיהם ומפי ילדיהם, עכשיו תלויים מעל לראשם צווי ההריסה.

כדי לתאר את אל-טאבאח צריך לתאר בעיקר את מה שאין בה. אין בה מוצה מקומית משלה, והיא גם לא שייכת לתחום השיפוט של רפיה או תחיונה הממוכה. אין כאן כבשים, כוב, חשמל או טלפון. אין מרפאה, אין תכנית מתאר - ואין רישיונות בנייה. אין זה ישוב חדש: אנשים גרו כאן בימי הבריטים ובתקופת השלטון המצרי, והחיים עושים את שלהם: זוגות נישאים, ילדים נולדים, חייבים לבנות, עם או בלי רישיון. מים דווקא יש באל-טאבאח, אבל לא משהם שהממשל הישראלי החליט לספק אותם לתושבים: סוחר מקומי וזיו חתקשה, ביזמותו, למקורות, רכש מחברה חיצונית מים, והיו צינורות, וגבה מכל משפחה שרצתה ברו משלה - סכום תעק של מאה ריגל ירדניים, שהם כשלוש-מאות חמישים דולר. בזה לא הם הניצול שהוא מנצל את שכניה: הוא גובה מהם, בבעל המנופול על המים, מחיר העולה פי כמה על זה שהוא משלם למקורות.

גם בתי-ספר יש באל-טאבאח, וגם הוא לא נבנה על-ידי הממשל: את המגרש והכסף לבנייה חרס נרצב מקומי, הממשל רק משלם את מסגרות המורים. בתי-הספר עצמם מונח ופירז, ובכליל מתכנסים בו צעירים מקומיים פרועים, שותים עראק וייסקי ומעשנים סמים. בשנים האחרונות נוכח לפתע חממשל הצבאי בקיומה של אל-טאבאח: הנועדה הגלילית של משרד הפנים נשלחה לכאן, והחיתמה את התושבים על הצהרות, לפיון

עם שתי הנשים, בחוקי

עמיה עיר מתיאב גר באלטאבאח, עיר מוצה-הנה בית, ובניתיים תגור אצלי, וכך היה. ויש לו צו חריסה בכיסו. ישגור המשפחה עד 48, כשאבא עוד היה ילד. סבתא שלו, במרתח התנייה של אולם שמחות בדרום תל-אביב, ארצות המהמה, קמה חורף וכרסמנו עוגיות מעולות, שאריות מהמנה אמש, מפעם לפעם עטיה קם ממקומו ונישג לבנה-הדף. בלילה הלוחות לי ממכות שובכנסת לחנין. בין מכונית למכונית יש לו חלל מלא בחלק ועל משפחתו, ועל צו חריסה שקיבל, המחזיק אותו לוחית בידו עד ליוני 86'. אני בן בכור למשפחה שהיא בת-חמישים שנה, ואני גוי-ישראלי אותה. לא ידעתי בכלל מה זה נישואים, והייתי עם אשתי - לא הפקיד של הממשל, והמין אותי למשרד בעות. שם שאלו ילד שמשחק עם צעצוע דורק אותו. בגיל שמונה-עשרה חתמתי על חיתון אותי מפעם שנית, גם אז עוד לא הבנתי דבר, לאודסה של אשתי, לא אהבתי אותה, לא התאמנו האחד לשנייה, והיא חתמה פה"ח חתמתי ואמרתי שהיה לי משפט, חרסו וכן היה שקט. ב-1.86 היה המשפט, חמקן, אבל בתיניים נולדו ילדים, שתי בנות וכן.

בגלל זה הצעירים שמים פצצות והולכים לאש"ף או בורחים לירדן

יש כאלה, עשירים, שלא חרסים להם, יש כאלה ששיגור המישיה-עשר ריגל קט על כל מטר שבנו, ולא חרסו להם, אני לא יכול לשלם קנס כזה, זה יותר ממחיר הבית. ערף שיהרסו, אני אקנה אוהל ואגור עם המשפחה בחוף, יש כאלה שלקחו עור-דירין, אין לי כסף בשביל זה. לנו באל-טאבאח, אין מול: אצלנו יש קנסות וצווי חריסה, מי שגר בתוך תחיונה ובונה בלי רישיון, נשפט בבתי-משפט ערבי, משלם חמישים שקל קנס, ולא חרסים לו את הבית, מה רוצים ממני לא דוקתי אבנים, לא דוקתי רימונים, לא הלבתי להפנות, אני רק גר בבית שלי בשקט, ואומר כל יום ברוך השם למה רוצים להרוס לי את זה? הם לא יודעים מי אני, בן אדם פשוט ומסוכן יש פה צעירים ששמים פצצות, או בורחים לירדן והולכים לאש"ף, יש אנשים, מבוגרים יותר, שאומרים, אם לא היה לנו משפחה וילדים, גם אנוהו היינו הולכים לאש"ף זה הכל באשטת מה שעושה לנו הממשל".

בפעם השנייה נפגשנו בביתו של עטיה באל-טאבאח, שתי נשותיו בישרו יחד במסכה, הייב במכונית סירבו להצטלם, וגרמה לי שקיון, משום-מה, שכתבה בעיתון אולי תציל את ביתן

קישוטים מורחיים ומדבקת לוכד בבית הצמף של עטיה מתיאב. צו החריסה בדרך

קורט טוולסקי

מאת גיורא מנור

מ

מנו את הישגותיו למי שהיה
אז דורא בכך זאת מוצא
שעל לבו מבלי להזכיר את
תענוגות בחייו.

למעשים מראשית ימיו
ואת השפעתם של עבודתו
בכלל השפעתו (אולי משה)
אנה מומצאת את ליבו, את
חש את העידית הנורא של
כתיבת העובד — ומה קרה
האם נעלמים המיפוסים והש
הבירוקרטיים וזה משה אולי
אפשר להילחם למען חת
מרבא אותו. אבל אישית לזה
מה שרוב העם רוצה... הרי
לשיפוטיו של הישגו, אבל תכל
הנרצות של תורתו, וזה
המחשבות לא תצליח להג
בדורא לא נצליח בכך... וזה
הדברים הם רבי קורן

המלחמה והמלחמה

דיוקנאות של גדולים גרמנים. בתיבת כתר טוולסקי: "חיות מתבוננות ב"

העיתוני של היילרדורף שבמערב-גרמניה.
בתכנית שכולה פרי עטו השנון.
טוולסקי לא היה רק עיתונאי המפרסם
סאטירות, ביקורת, פומפוזים ושאר פרפראות
של יום, אלא גם סופר, הידוע בספרים
הנבוכות הקלילות, המוצאות מתוקות שלו.
אלה יצאו לאור תחת שמו האמיתי, ואילו רוב
כתיבתו הפובליציסטית נעשתה בשם של
ארכיב. "הבריו לעט", הפסיכונים שלה
איגנאץ ורובל (IGNAZ WROBEL), שטר
מאנר (PETER PANTER) תיאורית
טיגר (THEOBALD TIGER) וקאספאר
האורי (KASPAR HAUSER). לשם
נחוצים לסופר אחד חמישה שמות: כפי
שמשכיר טוולסקי עצמו בהקדמה לאספת
עבודתו הראשונה, כתב את רוב יצירותיו
עבור השבועון "ולטווכה" (Weltwoche)
שיסד יוגנפריד יעקובסון. ידידו ועורכו
החשוב ביותר, והשבווען קטן אינו מעניין
שארבעה או חמישה קטעים, פרי עטו של
סופר אחד, ידא אור זה ליד זה באותו גיליון.
המצאת השמות הדמיוניים היתה מין שעשוע
לטוולסקי, אבל הוא נוכח שלפסיכידונים
חיים משלהם. לאטילאס התברר לו, שהוא
ברא חמישה טיפוסים בעלי אופי וחזות
נבדלים, שהחלו לחיות את חייהם העצמאיים.
ומה שהחל כשעשוע, הפך לסכיזופרניה
עליוה... הוא אומר.

יש גם תועלת בריבוי הדמויות: מי
גרמניה יטה ארון לרביזים הרציניים של כתב
מריני, אם זה מחבר גם שירים מצחיקים? הוא
שואל שאלה רטריות, והוא החל לדאות את
איגנאץ ורובל שלו — הפרשן המדיני —
כיש המון וממושקף, מגולח בקפידה
ששערתיו גינצניות וגבו קצת עקום: את
פטר מאנר — מבקר התיאטרון — כנבר
עלגלג, וידידתו, נמוך קומה, ואת טיגר,
מחברם של פומפוזים ושירים בלבר, אחרי
מלחמת העולם הראשונה נוסף להם חבר
רביעיקאספאר האורי, אותה דמות של נער,
שנרד ער בגרנות סגור ומסוגר בבית מבוהר,
שהתגלה בשנת 1828, וטען שגורל כבדיות
שהלחטו דמות ששימשה את יעקב וסרמן
בזמן שלו, שוכה להצלחה רבה ופרסם את
שמו של "הפרא האציל". אחרי המלחמה פקח
קאספאר האורי את עיניו, הכיט בעולם ולא
היז אתו. "כך מאפיין את הדמות יוצרה —
טוולסקי.

טוולסקי עצמו, האצבע החמישית,
המציאותית, בין אצבעות יד הכותבת, נולד
בברלין למשפחתו של סופר יהודי אמיד,
בשנת 1890. כתלמיד הגימנסיה הצרפתית
בעיר הבירה של פרוסיה, ערב מלחמת העולם
הראשונה לא וכה לציונים מוהירים. בקושי
סיים את בחינות הבגרות (הנרשם
לאוניברסיטה, לפאקולטה למשפטים,
סגור הראשון — נוכח עריכתו של אבחה,
"RHEINBERG" שמה — יצא לאור ב-
1912, ובה לנקודות חיוביות ביותר, אחרי
שהחל לעבוד במערכת שבועונו של
יעקובסון, גיס לצבא, חור אחרי שתחרו
לברלין ואז החלה התקופה המורייית ביותר
שלו, כאשר מעמודי התווך של ה-
"WELTBUEHNE".

עטיפתו הראשונה, המשוטה, עם אותיותיה
השחורות של שבועונו, וזכרה לי חיתב מימי
ילדותי. עוד לפני שידעתי קורא וכתוב, כבר
הייתי מודע לתוכניות הלא-גדולות הללו,
שהורי הרבו, כנראה, לדבר על אודותיה, לזון
בגרסם בה, כמו בכל בית יהודי.
אינטלקטואלי-מתקדם-הגון, היה שבועונו של
יעקובסון בגדר קריאת-חובה אצלנו.
משנת 1924 ואילך חי טוולסקי בפריז,
וכשנחתו האחרונות בשוודיה היתה זו גלות
מצונו, שהפכה לגלות בהכרח, משככל שמו,

בשנת 1933, מיד עם עלות היטלר לשלטון,
ברשימת אלה שאורחותם הגרמנית נשללה.
באותה רשימה היה טוולסקי בחברה טובה:
יחד עם הסופר היינריך מאן, גורל מבקרי
התיאטרון של הרפובליקה הווימארית,
אלפרד קר, ומי שהיה מנהיגה הראשון של
הרפובליקה הגרמנית, פיליפ שיידמאן.
ספריו של טוולסקי נשרפו על המוקד,
יחד עם אלה של היינה, הסופר לו רמה יותר
מכל.

בשנת 1935 איבד את עצמו לדעת בשתיית
רעל.

גרמניה מעל לכל

המלחמה והמלחמה

DEUSCHLAND DEUSCHLAND)
(ÜBER ALLES, שימשו לטוולסקי
ככותרת אידיוטית לספריו, או נכון יותר
תצלומים, שלו, מעין מקראה על ארצו, שיצא
לאור בשנת 1929, לא בהוצאת המפרים
הרגילה שלו, אלא בבית-ההוצאה של המפלגה
הקומוניסטית רווקא, אם כי טוולסקי היה,
ברוך כלל, ביקורתי מאוד כלפי המשטר
הסובייטי, לא פחות משתלח בחופעות
המדיניות החברתיות ברפובליקה הגרמנית.
שותפו לעיצוב הספר היה ג'ון הארטפילד,
מעצב וצייר שהיה ממציאי ה"פוטומונטז",
הרכבתם של תצלומים והכתוביות או זהעל-
גבייה, כדי לומר בעזרת הקולאז' את מה
שהיה עם לבו.

הספר הריק ומשעשע כאחד, בשלל
ההומורסקות שבו והקטעים המרים,
המאשימים, על אודות בתי-המשפט הגרמנים,
המאשימים.

בהם אין לאיש פשוט סיכוי לזכות בצדק
ובתיאורים הקשים של עוני וריבוי, בשנים
שלפני הרייך השלישי.
הספר הוא דיוקן של גרמניה, כמו-אגדת
החורף של היינה, בשעתו.
קורט טוולסקי — הסופר הגרמני
היהודי, למרות שעוב, רשמית, את הקהילה
היהודית בראשית שנות ה-30, ברומה להינה
בשעתו, אבל נשאר מה שהיה מבטא נאמן של
ההומור והיהודי החמוץ-מר, של הראייה
המפוכת, אבל בעצם גם האופטימית ללא
תקנה של האינטלקטואל, הדואה את עמקי
הכבא שבו אנו חיים, על כל מגרעותיה, אבל
אינו מסוגל להתייחס באמת מתיקונו.
אחרי מותו כתב על טוולסקי הסופר
הרוסי אלכסיי טולסטוי: "גורא... איש זה היו
לו כל הסיכויים להיות היינריך היינה של
המאה ה-20".

משפחה גרמנית מתבוננת במעגל צבאי

המלחמה והמלחמה

המלחמה והמלחמה

מלך של שבבין

מלך של שבבין

ממשל מרדכי, ריאנסה זה היה אם אינני טועה, מפקד הנפה, והוא נהג להעמיד פנים של רוב חשיבות ואינטליגנציה כזו, וכך הוא פנה אל שייח' סלאח, לאחר שסיימו לעסוק בנושא לכל פרטיפרטיו: שמע, יאשיח, אתה הרי איש חכם ומבין, תאר לך מה היה קורה אילו אתה האבנים אשר נזרקו ויהיה פוגעת באחד מאנשי המשטרה שניצבו בין המנהגות השונים — הרי יכול היה לקרות אסון נורא ואיום ענה לו שייח' סלאח: תודה לאל! לא קרה רבר והכל עבר בשלום אך ביחס ל"אילו" שלך — י ש לי סיפור:

ג'חא היה על הגג יחד עם אמא שלו שתלתה בכיסא לייבוש על החבל. באה רוח העיפה את הכותנת של ג'חא מן החבל למטה אל הרחוב. ג'חא שעמד שם וראה זאת פרץ בצווחות אימות: יאמא יאמא צעקות עד לב השמים. שאלה אותו אמא מה יש ג'חא, למח אתה צועק? אמר לה: הכותנת שלי נפלה לרחוב! אמרה לו מה יש, לא קרה דבר ברר למטה, נרים אותה ותלה אותה שוב, כך, חשכ לה, אבל מה היה קורה אילו הייתי אני בתוך הכותנת?

אילו

כאילו שלא הסרת לנו צרות במדינה הזאת שלנו, כאילו שלא חילק כאן רגע אחד שאינו מבא את כל מיני חידושים וצורות, עד קמים לנו העיתונאים למיניהם והמראיים למיניהם ושואלים אותך: מה היה אילו? — סיפור על אילו.

הרב תרומה, איפה שהוא, בראשית שנות המישים, בזמן ההא פרצה מריבה קשה מאד בין העדה הנוצרית לבין העדה היהודית ובשפרעם, והרבנים התגלגלו עד לקרבות של ממש, במקלות ובאבנים, ברחובות של העיר, המשטרה התערבה והמאסר את המריבה בעד מועד, שכן היה יכולה להתפשט למסגרים רחבים ויהיה במוקד השלטת הסדר, עצרה המשטרה עצורים משני הצדדים היריבים.

פנה אלי, שייח' סלאח משפרעם ואמר: שמע מוטלה ברא אחי למשטרה כעכ, ונפעל בידך לשחרור העצורים משושי הערות, היה מה שהיה, הקטטה נסתיימה, נעשה, אם כן, סלחנה כמו שמקובל במזרח, ישוחררו העצורים, ויחזרו לביתם בשלום.

נסעתי אתו לעכו, ושם במשטרה חיכה לנו קצין המשטרה ריאנסה, עליו השלום.

זה לא צחוק

ליקט: ירון אריסוף

הריקטטור סלור, טפח אחד הנוסעים על כתפי הנוסע שלי. סלח לי סניור, האם אתה קצין בצבא? לא, אולי איבד או משהו מבני משפחתי קצין בצבא? לא, האם אתה שוטרי? לא, אולי פקיד ממשלה? לא, עונה האיש המתחיל לגלות סימני עצבנות, האם אתה בטוח שאיש מבני משפחתי אינו קשור לממשלה בכל דרך? לא! לא! כן אתה מוכן לא לדרוך לי על הרגלי?

★ ★

אורח בבודפשט של אחרי המלחה הסובייטית ניגש לתחת משטרת ושלחון חייל שווייצרי גבגב את השען ודעו שלי.

★ ★

אתה בטוח שאתה לא מתבלבל שואל השוטר.

★ ★

רק אם אתה מתקשקש, עונה האורח.

★ ★

שני זכרים עומדים ברחוב כנראה ומתפעלים ממכונת קארולק גדולה ומפוארת, החונה על ידי בית מלון לוי רים.

★ ★

איזו התקרבות פנטסטית של חזר גולגיה הסובייטית, אומר האורח. טכנולוגיה סובייטית? שואל השני. האם איבד רחא שוויי מבוכית אנטיקית? האם איבד מכיר את הטכנולוגיה האמריקנית?

★ ★

מכיר, כמובן, עונה לו הראשון, אבל איני מכיר אותך.

★ ★

ולסיים, בריחה, רידר לוי? ששפה בדרום אפריקה על מגדלי מקומי וון ור מרווח עולה לאוטובוס ומתיישב ליד ילד קטן.

★ ★

הגידר, אומר הילד, אתה רוצה לשטע בריחה על ון ור מרווח? עונה לו ווה, אבל אני וון ור מרווח, עונה לו ווה, איני רבר, אומר הילד, אני אספר לך.

★ ★

באוטובוס צפוף בליסבון, בתקופתו של

זה לא צחוק

הריקטטור סלור, טפח אחד הנוסעים על כתפי הנוסע שלי. סלח לי סניור, האם אתה קצין בצבא? לא, אולי איבד או משהו מבני משפחתי קצין בצבא? לא, האם אתה שוטרי? לא, אולי פקיד ממשלה? לא, עונה האיש המתחיל לגלות סימני עצבנות, האם אתה בטוח שאיש מבני משפחתי אינו קשור לממשלה בכל דרך? לא! לא! כן אתה מוכן לא לדרוך לי על הרגלי?

★ ★

אורח בבודפשט של אחרי המלחה הסובייטית ניגש לתחת משטרת ושלחון חייל שווייצרי גבגב את השען ודעו שלי.

★ ★

אתה בטוח שאתה לא מתבלבל שואל השוטר.

★ ★

רק אם אתה מתקשקש, עונה האורח.

★ ★

שני זכרים עומדים ברחוב כנראה ומתפעלים ממכונת קארולק גדולה ומפוארת, החונה על ידי בית מלון לוי רים.

★ ★

איזו התקרבות פנטסטית של חזר גולגיה הסובייטית, אומר האורח. טכנולוגיה סובייטית? שואל השני. האם איבד רחא שוויי מבוכית אנטיקית? האם איבד מכיר את הטכנולוגיה האמריקנית?

★ ★

מכיר, כמובן, עונה לו הראשון, אבל איני מכיר אותך.

★ ★

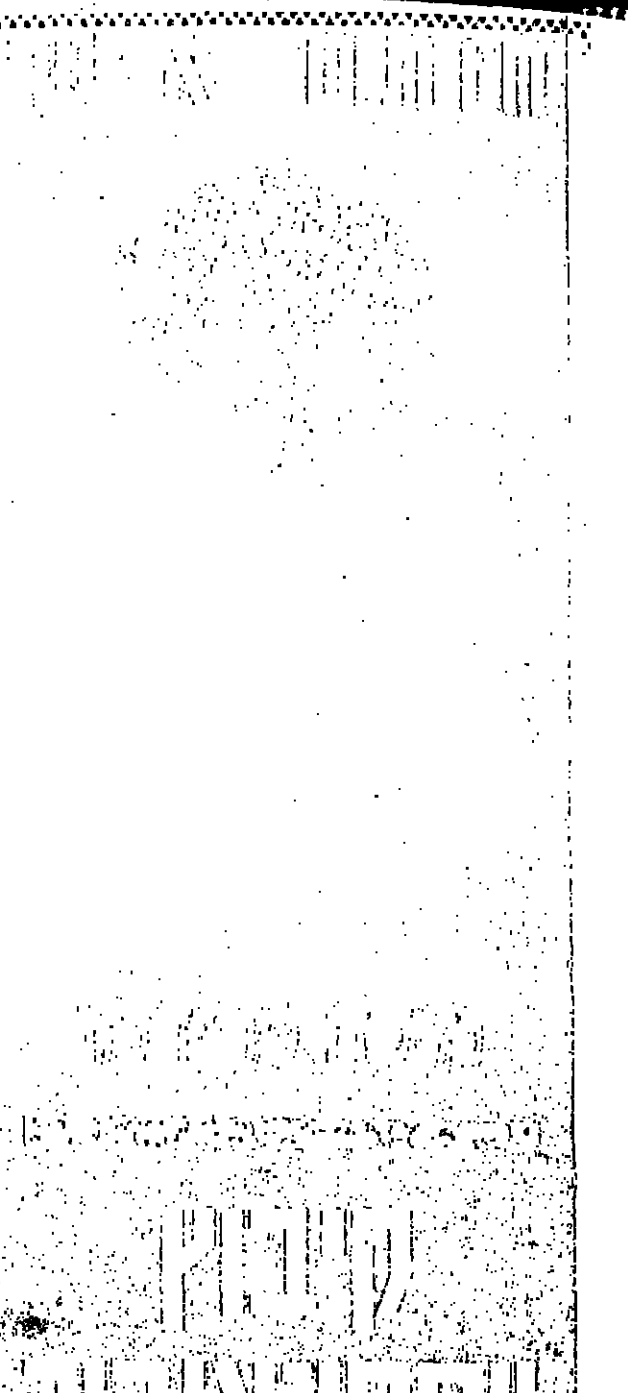
ולסיים, בריחה, רידר לוי? ששפה בדרום אפריקה על מגדלי מקומי וון ור מרווח עולה לאוטובוס ומתיישב ליד ילד קטן.

★ ★

הגידר, אומר הילד, אתה רוצה לשטע בריחה על ון ור מרווח? עונה לו ווה, אבל אני וון ור מרווח, עונה לו ווה, איני רבר, אומר הילד, אני אספר לך.

★ ★

באוטובוס צפוף בליסבון, בתקופתו של

זה לא צחוק

הריקטטור סלור, טפח אחד הנוסעים על כתפי הנוסע שלי. סלח לי סניור, האם אתה קצין בצבא? לא, אולי איבד או משהו מבני משפחתי קצין בצבא? לא, האם אתה שוטרי? לא, אולי פקיד ממשלה? לא, עונה האיש המתחיל לגלות סימני עצבנות, האם אתה בטוח שאיש מבני משפחתי אינו קשור לממשלה בכל דרך? לא! לא! כן אתה מוכן לא לדרוך לי על הרגלי?

★ ★

אורח בבודפשט של אחרי המלחה הסובייטית ניגש לתחת משטרת ושלחון חייל שווייצרי גבגב את השען ודעו שלי.

★ ★

אתה בטוח שאתה לא מתבלבל שואל השוטר.

★ ★

רק אם אתה מתקשקש, עונה האורח.

★ ★

שני זכרים עומדים ברחוב כנראה ומתפעלים ממכונת קארולק גדולה ומפוארת, החונה על ידי בית מלון לוי רים.

★ ★

איזו התקרבות פנטסטית של חזר גולגיה הסובייטית, אומר האורח. טכנולוגיה סובייטית? שואל השני. האם איבד רחא שוויי מבוכית אנטיקית? האם איבד מכיר את הטכנולוגיה האמריקנית?

★ ★

מכיר, כמובן, עונה לו הראשון, אבל איני מכיר אותך.

★ ★

ולסיים, בריחה, רידר לוי? ששפה בדרום אפריקה על מגדלי מקומי וון ור מרווח עולה לאוטובוס ומתיישב ליד ילד קטן.

★ ★

הגידר, אומר הילד, אתה רוצה לשטע בריחה על ון ור מרווח? עונה לו ווה, אבל אני וון ור מרווח, עונה לו ווה, איני רבר, אומר הילד, אני אספר לך.

★ ★

באוטובוס צפוף בליסבון, בתקופתו של

התנועה הקיבוצית כבר איננה ילד החפזים של החברה והתקשורת, אותו כי יקור לי, שמתבקש לברכר תמיד לפני האורחים המופתעים. הקיבוץ אולי מצטלב, עדיין, טוב בפטורים המחולקים חזנם בשלכות החירות בחורל, אבל מעטיר רע מאד בעיני קוני העיתונים ומשלמו אגרת העלוויה כאן, לא נעים, אבל מבחינת הדימוי התקשורתי, מכבר ת"א כדורסל חורמת יותר למורל הלאומי, לגאווה, לחושת ההודחה, לחיזוק הקונסנוס, לסטריטויזם, מאשר התנועה הקיבוצית כולה.

התיאור דלעל דאי צריך לקומם, היכן הדיווח על יכולי הכותנה שהרקיעו היכן אכזר הנוכח החלב ששוברת פעם אחר פעם את השיא העולמי היכן שקום האסירים, אימץ הכרות העורר מאוזר מצוקה, החעשיה המתרחמת, התרומה לייצוא, עמוס עור, הדיוילים הקרבים (בכל זאת...) שער העופלים (גם עכשיו, אבוי).

התקשורת, מטבעה, חמעת מאד לעסוק באלה, אף שלא תתעלם מהם לחלוטין, מס השפתיים ישרלם במדור השבועי המיוחד, גליות מן הקיבוץ, או משורר רומה, ישה בן ה'סו, שנינין דולך בשרות בוקר-בוקר וסופר את הפרורוניה, גרם להתרגשות מועטה בלבד במערכת העצבנית והצופות בתל-אביב, אבל תע לעורך הלילה איוה נזכר רב'מעללים, שהפסיד את מכניז הקיבוץ באיו טרונקיה בורסאית, או בנקאית שלומיאליה, ותרוא מה היא ועשה מזה.

נח לחשוב, לנוכח אלה, כי התקשורת הישראלית עונית את הקיבוץ מיסודה, או למצעה, אינה שוקלת לו על פי מידותיו וערכו האמיתיים, וזר טעות, כמובן, טלו מכאן את המלה, קיבוץ, ושימו במקומה את: צה"ל, "החינוך", "הספרות העברית", "דור הפלמ"ח", וערכים אחרים מקודשים יותר או פחות, אופי ההתייחסות יהיה דומה בכל המקרים.

כלום שווים בפני העט והמיקרופון.

התקשורת היא תמיד שטחית, סיסמית, לא אינטליגנטית, מחנכת טיעונים מורכבים, ביקורתית מעט מוחת, ממזרת לחודין דין, מנסה להדהים, לספק דראמה, ולכן מבליטה חמק את החרין, נאמנה לרוד השליחת המפעלות בה — לחיות, בלבד השמירה של הדמוקרטיה, השלטון והחברה — היא תסתער בצעורניים שלמות על כל חריג קטן, התחרותיות הרבה שקימת היום מצליחה להתגבר גם על אינטרסים, שעבר הצליח לבלום את הטיפול בהם, אף לא אורד אינו חסין מפני הביקורת, בכלל זאת העיתונות עצמה, ראה, למשל, פרשת חוזה ואדור יערי.

אשת כספים יוצאת קבוע

אשת כספים יוצאת קבוע עם הספקולנט בלס

אז אמרנו נטח לחשוב, שרבים מעמיתיו רווקא אחדים ואז המפעל הקיבוצי, אם לא למעלה מזה, דדי לפגוע

התנועה הקיבוצית, יש אפוא, בעיה קשה של יחסי ציבור. היא נידחת, היא רחוקה ממוקדי ההשפעה והכוח, אין לה חלק של ממש בהכרעות הגדולות, הפעילות היומיומית בה שגרתיות ואפורה, ומתכנסת ברובה מימה, יסידים שלוש חליבות ברפת, שתי משמורת במפעל, שנה שנה נקטפת האשכוליות בענזן, הכל צפוי, הכל חזוי כל כך, מי יקרא?

הסרה העשייה הדרמטית, הבעיטה ההלונה בישוב החפח של השגרה, היציאה למאבק, הילכה בראש המזנוח, אלה חומרים טובים לא רק לצורך ניווט האבק בעל רעיונות שאין להם שימוש עכשווי, אלא גם לכתיבת של עמוד ראשון.

אפשר ללמוד את הלקח הזה ממפ"ם. אחרי 15 שנים בויק החמים של הגשרך במעט שנעזכות מפלגה הפועלים המאוחדת מן התודעה הציבורית, יעקב אנמון שאל פעם מוכיר כללי אחר, "אתה נוסע לאורכה ולרוחבה של הארץ, אולי ראתה את מפ"ם?"

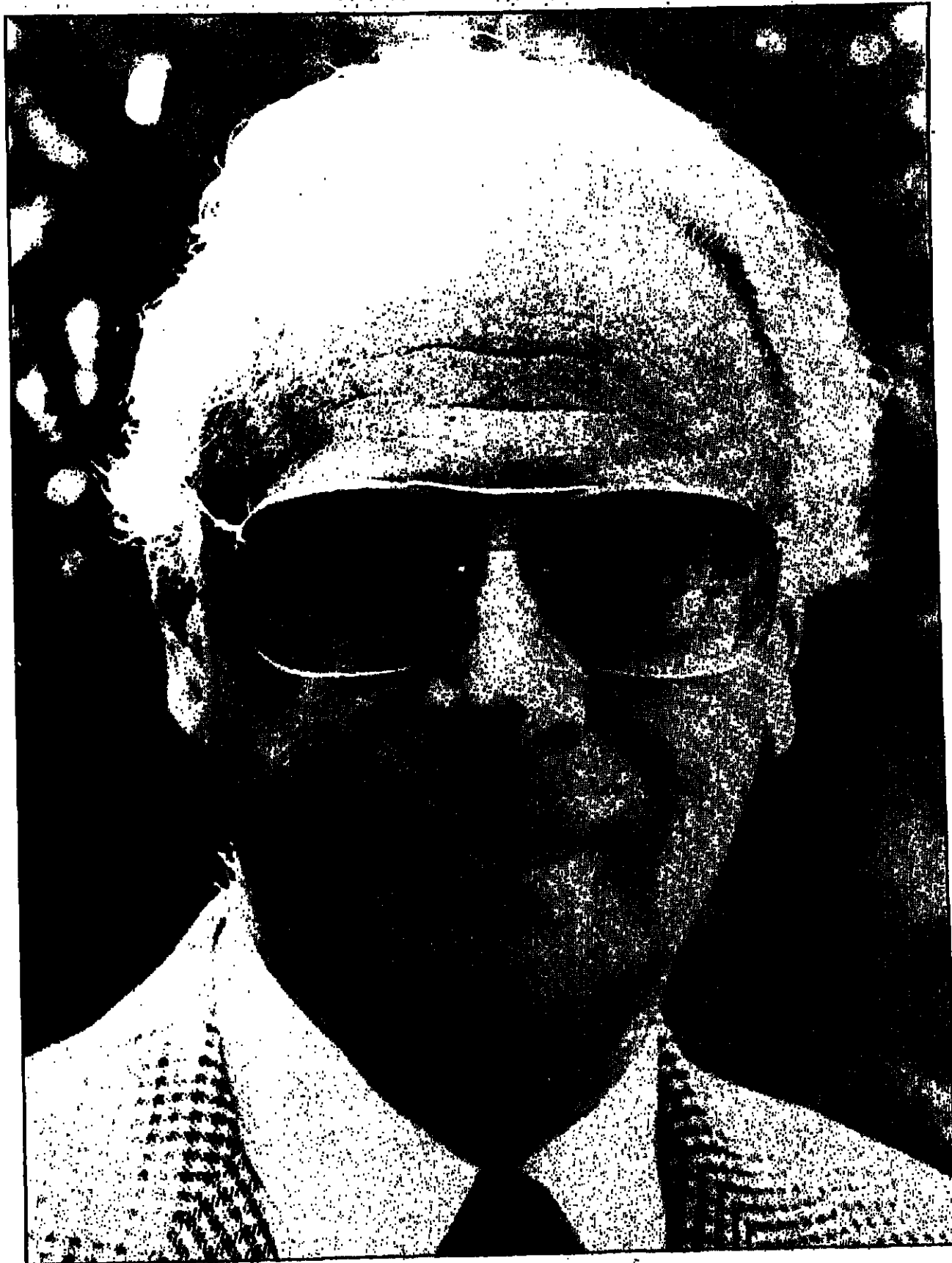
מפ"ם שמחזר למערך חצילי להישרד רק אם תתרחק מן הזרם המרכזי והנוטו לכיוון אחר, לתקשורת העסוקה בלאי הכי אין עניין בחיבוש הנפש של המפלגה, אלא בחרשות שהיא מייצגת, אם ישנן כאלה, כשיאיר צבן מקעקע את צביעות בתי הבנסת, השירים, השופטים והמכ"לים בעניין וכויות ויהיו כתחום הבריות — הוא יקבל כמה, זה הלא, ויש עניין, בוקר טוב ישראל, בחצי היום" וכן הלאה, שהוא מסוגל לספק, יש שטחון בשאלעור גרנות והחברים מכותנים רגליהם בין הסדנאות טענות-הפנע של מנסחט ישראל ומשמשות בתן יחידה לכבי הפועלים, עמס כרמלי העצות ירלע בנקבותיות בלי בעיות, ובטון לעכשוי יהיה ראיון פולואראפ טק Follow עם הפועל — שנטש את חרות בגלל קירוף ויצבעי-הפעם מפ"ם בגלל גרסמקורלדוף דור.

אמצעי התקשורת גם ימדדו את התנועה הקיבוצית על פי מרחק טסטיה מן הדרך, שהיא עצמה סללה, אין זרק במדינה הזאת, המחייב להאיר את כל רמתיו בנורה חשמלית בורדה אבל אם יעקב מרידור נשבע שיעשה כן — שויכות התקשורת לא תרפה ממנו עד שיתסם את הסחורה, או עד שיואמר, טעיתי" וכן גם מי שמניף דגלים של שווי פני החברה של אבנר, של תיקון העלם, שיעצה להשאל מדי פעם על התקדמות העניינים ועל האופציות של אתא ג.

אשת כספים יוצאת קבוע

אשת כספים יוצאת קבוע עם הספקולנט בלס

אז אמרנו נטח לחשוב, שרבים מעמיתיו רווקא אחדים ואז המפעל הקיבוצי, אם לא למעלה מזה, דדי לפגוע

"התאבזבתי מבגין"

ראיון עם אפרים קישון

מאת חנה קים

הליכוד הדס את כלכלת המדינה
חשבתי שבגין יהיה המואל שלנו, אבל הוא נכשל
גוש אמונים הוא מער פאר. צריך שיהיו כאן כמה
פאנאטים

**בבחירות אני מצביע לפי מיטב הערכתי... וזה לא
מה שאת חושבת
יש לי נוסטלגיה לשלטון הפתקים של מפא"י**

ויום בקריאתו לאחור של יצירתו
 קישון, בראה באילו מוח את
 הטהורים העלה על נסחו
 מנהגיו וטעמיו מסארי, בתפנית
 סמבטיונה. המסורות, יש לומר, היו
 — לפי מדר הלשקע על דעת הרב
 מנאכיוויל של הארץ שיטב בבסות
 הערכה עם המוסקווי הברוא
 תפקידו — מנול רשות השלידור
 שמועז פוסק. פוסק שריב, בן
 וסחיתורנותו הירח עשירי הגה
 מקבל עבשיו תפקיד. וריון מוח
 קישון, שעבדו הדגית, נחמד
 בתאסורו מכבד עיניו ונחמד
 "גט" לרמניה, מאחורי הורסר
 והאסירה תוכניה היה ששקד
 האבסורה הוא ששקד, למרות
 תנפח היום חלקל מאוחר הרובע
 למפוזר. השכחה הגדולה
 המופד והאחרי. זה היום לא
 "היגור דור אחי, רכב מאשש
 על נסחולות לרבה אנשים
 לטושים. הוא גם אינו נוכר
 בן הימן המועיז את אנשי
 הכמאט.

לפי שקדיות את זמנו שוב להיאסרנו בארץ, תפס
ההספקים לחתום על חוזה עם חברת "וולט דיזני
היושבת אורלאי" בנרגס אמריקני. לפני שביצענו את
הניסויים, שם הצגנו את "הכתובה", כשורגלי את
המכתבים הנפגמים בכניסה לתיאטרון, לירי יושב
המכתב, משול, ועל הכיסא מראים את הריקבון הדיקטום
קישון מיישך לגרות את כלות הקבא שלו, עם פה
סספרי הדיקטום ממביי לעולם, רוביובם נכתב כחפז
שחורר את חצי הברקות שלו, שבה היה שלם עם חישון
הממסר.

סאלח שבתי –
מיוזיקל ב"הבימה"

ה נכון?
כן, אבל השם הוא זמני. אני עדיין מתלבט בנוגע לזה.

[illegible][illegible][illegible]

קנער נעל עתיקה

תחמך מרוב וקח רב על קשרה. אתה בחרת את
 בן לבך.
 לא יורע זו כבר לא שאלה של קטנה אלא
 אם אדם מקמטט או לא מקמטט. בדרך אמת
 ההשקפיות של כל בריח חציון או נכחיתות
 תכתוב על כך בארץ. אולם מן הנהגת רצון בולטת
 לאמנות או פוליטיקה וגם על זה לא תכתוב אלא
 על שונות מאלה של מלכת האמנותיות. אלא
 על חשבון קיון שהוא אינו כשרון עצמו.

שואלת אותי מתי הוצאתי את עצמי מן הכתיבה בארץ, או זה היה בששחררו? אלף מאתיים ושישים מרחצים תמורת שלושים יייליים. הממשלה הזו אינה שפיה בדעתה ונסוגותי ממנה כמו אדם שנמשש עם מטורף. עד היום אני לא יכול להכין את המסגה הפטאלי הזו.

המשגת זוהי התחיל במשגת הגדול — המלחמה לבנון. אני לא יודע את כל הפרטים על המלחמה. אני חושב שהיה גם צד חיובי — היא שברה את הפי.א.א. והארנון הזה קיים ימים רק כגדול. אני רוצה שחיבני, אני איני רוצה לחיות במדינה ארילאומית, רק במדינה יהודית, ויש כאן בעיה שאין לה פתרון. אולי לרגע.

זהו מתרון לא מעשי. רק מעצמות גדולות יכולות לעשות
ז'נרספּר. סודאט אמר שאילו יכול היה להשמיד את מדינת
ישראל היה עושה זאת מיד, אבל אי־אפשר, או צריך לעשות
שלום. ככה גם אני אומר, כי אי־אפשר לגרש את הערבים.

אין לך נימוק מוסרי, הדמני, נגד הניבוש.
כפלים שהוא למדתי לא להתייחס לשום דבר בעולם חוץ
מאשר ליהודים. כמו אתנו, עינו אתנו, כל העולם ידע ולא היו
אצבע. אז גם אני לא רוצה להזיז אצבע. רק מה שטוב ליהודים,
למרות שמדובר בעולל היסטורי, אבל כל ההיסטוריה מלאה
בעוללות כאלו.

החוק לסיפוח יהודה ושומרון הוא טרגדיה אם הוא יסיף עוד מיליון וחצי ערכים למדינה.
אבל זה בדיוק מה שגוש אמונים רוצה.

בנינו תועה והוא נופר, והוא שלום חיי אהרן, אבל
יש אומנים לא מפרה, והוא דבר הכי חשוב. אומנים
באקסיון של פנאלי, יש בחובה פנאלי, אבל גם אנשים
בכניו, גם ענייני, שיהיו כאן כמה אומנים, אבל גם ציירי
אמר דבר בכניו: התרגיבו במדינה וזה הוא לא הכיבשו, אלא
התעוהו הערבי, זה ברשה וזהפני לא מביין את הערבים, את
העוהה והכנס וגם מרגישים לכיבשו, אבל הצייר וזה חוק
שמוציא מציוריו, הבעיה היא הפלשתינים, אבל גם אנשים
שחוצים עיניו להרגיבו את מדינת ישראל, מלחמה בכניו צעיר
כמה משגיח, אומנים העוהה גדולה בכניו, שהתחבולו על הענה
הרצון של מדינת ישראל, והחברו שיש יכולים לנצח את
העוהה ולרלו, והם חמו, עיוורון, אבל בעצרת מרגישים דבר שלא
ייעשה, שהעניין של המדינה, המלחמה, המלחמה שיש עליה
אנחנו עושים המנופשת וזהו אפשר להפנין לפני
המלחמה לא לאחריה, אבל מלחמה של מדינת ישראל בינחון מוחת
מה גם ענייני, את חובתם משפט שלר חיינו איתנו מוחת
היה חוש אומנים, מלחמה בכניו את העוהה בארופה, אבל לא
צייר להפנין, להיכיר לא לעת את זה מועל.

**איש לא יצליח לעשות
את מה שפרס עשה בעולם**

[illegible]

מה הידוע
הזמר מירידי, שקנה את הפופולריות שלו בתחומים כל שנה
מיליונים רבים תרומות ותהילה הוא כל הארץ קונים ומזכרים
מיתות, וזוהי תחילת הדרך והוא גורם את השבוע
כתבה נר טמניו להכניס במהירות את תרומה כשהחלה
לגלות את ההחלטות

באופן אישי, תרומה יצור אירועי שבה לארץ בגיל 26 כאדם
מבוגש עם תרומה מעריכה זה כשכילוי אדם לומר, לא מקור של
השקפה אלא שיש לו אומץ ומתחיל על כל תחום אוקיינוסי זה דבר
הוא שכל אדם לקרות. תרומה לא יכולה להכניס בארץ זה דבר

[illegible]

שאלת שבח: חזק – רמזי

אירומאי. מוכרחים להתקרב אל הערים ועדות המורה הם תושבי כל הפסוק. הילדים שלך כבר מרחיבים רחבתי ואני ממל על אי ראה בעיני המורה אל שכובות בלחץ באופן חסר שמסודרות וסדורה הכללית כאן אלף את הנוער הפטרסוים ודאין אהו. הם אפנינו נהיה להמלחמה הלחץ. הם לא אשמיסטיים. אי ראה בהם. הם הושלמות התבונה כיסוד הבית של המדינה. הבלבטני עזרתי אל דאבנוי הכהה המצאית. עמנו מכל ענין שדורים ארביסני שלם כלא כלל בעיני המורה. המורה ארביסני חסר ואילו אסלה בשתי הפך לחת רשע ומה שגאר הרשען כלבול.

עמוס הוא בחור מאוד הגון ולסרות שיש לו דעות מגוונות
אנחנו מעריכים: או את זה, והוא לא כותב על בלעז ובחולות, מה
שנאר לכתוב: אוכל לכתוב על סאלה שבתי שחנן חלבר
כנסת. אפשר לכתוב על הכל. מה שקרה זה שבארץ יש היפר-
פוליטיזציה, ולא כותבים? שום דבר חוץ משרון, פרס, שמיר.
אז על מה הייתם כותב?
על הכלב שלי, מקס.

**כן, הייתי כותב
על ועידת „חרות“**

היית כותב חומורסקה על ועידת חרות?
ועד איך.
מה היית כותב?
 הייתי כותב על כך שחששתי כנראה מעבר אנשים
 על דעתם. אני חרי לא ממשלתית את האחרים שחששתי
 משרות. הנה. מרקוס. מצאו אצל אשתו 3000 זיוות
 נעליים. בזמן שרעה הפיליפיני מתע מרעב.
 השאלת חיות...

מאז חושבת שלא תרביעו את הליכוֹרזיזיז אני תנתיז
דברים חריפים ביותר, אבל אני מתייחסת תמיד לנשים
שלו ענייני הליכוֹרזיז הרס את תמונתיז. כלכלת
המדעיז אני מתכוונת, אבל אני גם חושבת שהמערכת לא
יחיה צריך לעשות בטובתה במחשבת לבנות אני מודה
אני יכול להתחבט במשחיתו והוא ייחיד לחידוש שלו
חיותה קטסטרופה. משכתי שבנייני אני חנוטת שלווה
אבל הוא נכשל כנראה שהוא חילוקיז ענייניז. כלכלת
דינייז לא מקפצת עליו אשיות חוקה. גם לפני כמעט
שלוש עשר שנה כותב אבל אני חושב גם שהוא ערס
לחברתו נוסד למדעניז. אבל במחשבת אשתי, אבל במח
שוא לא עשה. זהו אסון שאדם כזה שהיוע הכלכלי
שלו חושבת רק על כך שחלום לא יתיקח עמו.
בראש המוסד

ספר הסאטירה הנמכר היום ביותר הוא "דבר אחר". מה עתק על סוג החוממר הזה! אני לא קורא את "דבר". מה יש בחזה זה באמת לא בסדר שהני לא קורא.
מה עתק על ב. מיכאל, קובי ניבן
יש בארץ חשון כשרונות. אחרים מזהם אומרים
שבעצם למדו ממני. אני מרגיש השפעות ברוחיות.

אצל מין
אני לא רוצה לתת שמות, תשאלי אותם, אני מוצא
אצלם חיסרון עצום – הם חושבים שאם הם לא
כותבים על המשלה, או על המדינאים והעסקנים –
אין זו אסירות, אפשר לכתוב אסירות על נישואין.
על היען הממשי, וגם על ערפאת.

יש מבקרים כמו ד"ר נמנו שסברו כי זוהי אחת מנקודות-התורפה במחזות שלך, שאינך כותב סאטירה חריפה ממש, אלא קומדיה גבתי-שחוק, לקומת זאת אתה חורץ ביותר בפובליציסטיקה שלך.

אולי משום שהייתי כל כך חריף בעיותי, חישתי
אחרתהם. במחלות. במיטורן הפשוט. דברים
שעומדים לנגד העיניים. מחלוקים. וטובים גם
בחסות. ברוח שהייתה לי קטנתם. דבר כזה יכול
לחזק. משהו שנה. כל שנה. למעט את חיות
מגד. חיה. למשל. פועל. במיטורן. חיה. לעית
אחרת. שכלית. על. חירות. שית. ואשים
החברים. את העולם. מן חיות העולם. למיטורן
אחרים. כש. שרשור. העולם. באמצע. רח. ו. חיות
העולם.

[illegible][illegible]

